

## נזיר כז

משה שווערד

### 1. תוספות מסכת נזיר דף כז עמוד ב ד"ה אלא | מעתה

אלא [מעתה] מעות ולא עופות - לכאורה משמע דמיירי בעופות דלא חזי להקרבה כגון אווזין ותרנגולין דומיא דנסכא וסואר קורות דממעט נמי לעיל ממעות וא"א לומר כן דאווזין ותרנגולין לשום קרבן לא חיילא קדושת הגוף עליהן ויכול למוכרן לאלתר בלא מום והוי להו בהמה בעלת מום דחשיב לעיל כמעות ועוד דהוא דרב חסדא דמייתי עלה מיירי בתורין ובני יונה וה"נ יש לפרש הנך עופות בתורין ובני יונה וא"ת סוף סוף הא בנזיר קיימינן ובנזיר לא חזו כלל ואינהו נמי הוו להו לגבי נזיר כמו אווזין ותרנגולין וי"ל כיון דחזי לשום קרבן חיילא קדושת הגוף עלייהו מידי דהוה אפרים ואשעירים דפירשנו לעיל ומיהו אכתי קשה דאי חיילא עלייהו קדושת הגוף תו לא מיפרקי (דמיו) דאין לעופות פדיון אפילו כשיפול בהם מום א"כ אין ראוי לנזיר כלל לא לימכר ולא להקריב קרבנותיו ועוד דההיא דרב חסדא דמייתי עלה מיירי בחייבי קינין משמע דהאי פירכא נמי בחייבי קינין לכך ג"ל דמיירי ודאי קינין כמו זב וזבה וכיוצא בהן וגם בחייבי קינין דשייך בהו דין סתומין כמו בנזיר כדאמרינן לעיל הילכתא האמור בנזיר וכל דדמי ליה כמו בחייבי קינין א"נ מיתוקם נמי אפילו בנזיר וכגון בנזיר טמא שצריך שתי תורין חד לחטאת וחד לעולה דבטמא נמי הילכתא כדמשמע בשילהי פירקין וה"פ מעות ולא עופות כלומר אם חייבי קינין הפריש תורין ובני יונה ולא פירש בשעת לקיחה ומת קודם הקרבה או הפר לה בעלה דלא יהבינן להו דין סתומין לענין זה שיקריב הכהן אי זה שירצה חטאת ואי זה שירצה עולה לפי דבריך שאתה אומר מעות דוקא הו סתומין ולא בהמה דחשיב בהמה כמפורש בתערובת אילו נתן דעתו על אחת מהן חטאת וכן גבי עופות נמי ליחוש לכך אם לא פירש בשעת לקיחה שמא נתן דעתו בין לקיחה להקרבה לנדר בלבו חד לחטאת וחד לעולה ולא יוכל הכהן להקריב אותה איזה שירצה לחטאת ואיזה שירצה לעולה.

### 2. תוספות מסכת נזיר דף כז עמוד א ד"ה וכי תימא

וכי תימא ה"נ והא"ר חסדא כו' - וא"ת [ומאי] פריך והלא דאמרת מעות ולא בהמה היינו משום דאיכא שהייה משום דבעו מום כדפרישית אבל הני עופות חזו להקרבה ואין צריך שהייה ולכך אין לחוש שמא נתן דעתו לפרש בלבו האי לחטאת והאי לעולה דליהו כמפורשין וי"ל (דנהי) דכיון דלא פירשו הבעלים בשעת לקיחה שוב אין בידם להפריש' דהא בעו להתפרש בעשיית כהן ועשיית כהן אינו ביד הבעלים הילכך איכא למימר דאחר לקיחה אולי נתן לבו לפרשם בתערובת וא"ת והא אין מועיל פירוש הבעלים אחר הלקיחה וי"ל נהי דאין מועיל פירוש הבעלים אחר לקיחה לברר איזה יקרב חטאת ואיזה יקרב עולה מ"מ מהני פירש בתערובת ואיכא למיחש דשמא נתן בדעתו לפרש אחר הלקיחה האי לחטאת והאי לעולה דהוי בתערובת ומעתה לא יוכל הכהן להקריבם כרצונו איזה שירצה חטאת ואיזה שירצה עולה ולהכי פריך וכי תימא אין ה"נ והא"ר חסדא כו' אלא בעשיית הכהן כלומר הא בעשיית כהן מיפרש היכא דלא פירשו וביררו הבעלים בשעת הלקיחה [ואימא] דעתם לבררם והו כמו מפורשין בתערובת ואיך תמצא שיתפרשו בשעת עשיית כהן כשהבעלים קיימים אדרבה לא יהיה הכהן רשאי לעשות אחד לחטאת ואחד לעולה לפי דעתו אם לא ישאל פי הבעלים אם נתנו דעתם על הגוזלות מעולם איזה לעולה ואיזה לחטאת דאם אינו שואל את פיהם שמא יעשה איפכא מנתינת דעת הבעלים אלא ודאי מדקאמר רב חסדא דבעשיית הכהן מתפרשות ש"מ דאין לנו לחוש שנתנו הבעלים עיניהם מעולם או אפי' נתנו עיניהם עליהם אותה נתינה לא מעלה ולא מורדת כיון שלא הוציא הפירוש בפיו להדיא וה"ה לבהמה וסואר של קורות שיהיו כסתומין גמורים למילתייהו שיפלו לנדבה ולא נימא מעות דוקא כי היכי דעופות הוו כסתומין למילתייהו שהכהן עושה איזה שירצה חטאת ואיזה שירצה עולה ע"כ שיטת התוס' והקשה הר"מ ...

### 3. שערים מצויינים בהלכה

אין הקינין מתפרשות, אלא או בלקיחת הבעלים או בעשיית כהן. כתב רבינו חננאל במס' יומא (מא.) דהתורים ובני יונה נקראין קינין דכתיב (תצא כב-ו) "כי יקרא קן צפור". וכתב הריטב"א שם דהא דקאמר אין הקינין מתפרשות כו', ה"ה לקרבנות בהמות כגון בניזיר שיש לו להביא שתי בהמות אחת לעולה ואחת לאשם, והא דנקט קינין, משום דקראי שאנו לומדים דין זה כתיב ביולדת (תזריע יב-ח) "ולקחה שתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת", וכן במצורע וזב כתיב (מצורע טו-א) "ועשה אותם הכהן אחד חטאת והאחד עולה". ועי' בתוס' (ד"ה וכי תימא) דמבואר שלא כדברי הריטב"א.

### 4. איזהו מקומן מסכת יומא דף מא עמוד א

אמר ר"ח אין הקינין מתפרשות אלא או בלקיחת בעלים או בעשיית כהן - כתבו התו"י ותוס' הרא"ש וריטב"א דהא דנקט ר"ח 'קינין' הוא משום דקראי 'ולקחה ועשה' כתיבא בהו בהדיא, אבל ה"ה בכל קרבנות בהמה סתומין כגון נזיר שצריך לפרש איזו לחטאת ועולה ושלמים, וכן כל מחוייב חטאת ועולה, אינו מתפרש אלא בלקיחה או בעשייה דילפינן מקינין.

ובזה ניחא דמקשה בסמוך מברייתא דעבדה ק"ו לשעירים דיהני קריאת השם שלא בשעת לקיחה או עשייה, ומאי פריך דילמא מקרבנות נזיר עביד ק"ו, אלא ודאי לא שנא והוא הדין גם בקרבנות בהמה. וכן נקט בשטמ"ק כריתות כח. (אות י"ב) בשם הרא"ש.

ברם המאירי בסוגיין (ד"ה קרבנות העוף) נקט שדין זה הוא בקרבן עופות בלבד שנאמר בהן לקיחה ועשייה, ולא בקרבנות - עי"ש דמישב הקושיא מסוגיין. וכן בתוס' נזיר כז. (ד"ה וכי תימא) הביא בשם הר"מ דה"ה שנאמר דין זה בבהמות, אך פליג עליו דמדנקט ר"ח 'קינין' משמע דרק בקינין נאמר ולא בשאר הקרבנות, ואין סברא למילף שאר קרבנות מקינין, עי"ש.  
וראה בהערות מרן הגריש"א בביאור סברת החילוק בין קינין לשאר הקרבנות.

### 5. הערות הגרי"ש אלישיב מסכת יומא דף מא עמוד א

והא הכא דלאו שעת לקיחה היא ולא שעת עשייה היא וקתני דקבע. והנה נחלקו הראשונים בהא דרב חסדא דהתוס' בניזיר [כז. ד"ה וכי תימא ה"נ] הביא בשם המהר"ם דהא דרב חסדא דאין הקינין מתפרשות אלא או בלקיחה או בעשייה אינו רק לגבי קינין אלא ה"ה בבהמות והוא בגונא דקרבנות נזיר שמביא עולה ושלמים והפריש שתי בהמות סתומות דה"נ דאינן מתפרשות אלא או בשעת לקיחה או בשעת עשייה, וכך הוא דעתו של התו"י הכא.

אמנם בתוס' שם חלק על המהר"ם וכתב דמדדייק ר"ח למימר אין הקינין מתפרשות ולא אמר אין הקרבנות מתפרשות אלא או בשעת עשייה או בשעת לקיחה, ש"מ דדוקא בקינין איכא האי דינא דבהא נתפרש קא ולא בשאר קרבנות. וכך הוא דעתו של המאירי כאן.

ותמה המאירי דא"כ דבשאר קרבנות יכול להתפרש גם אחר לקיחה. אפילו קודם עשייה א"כ מה מקשה הגמ' והא הכא דלאו שעת לקיחה ולא שעת עשייה וקתני דקבע. ולכאורה לא פריך מידי דאה"נ בשאר קרבנות לבר מקינין קובע השם לא בשעת לקיחה ולא בשעת עשייה. ודלמא בהאי קרבנות איירי האי ק"ו. ודמיא לשני שעירים דהו נמי קרבנות בהמה.

ותירץ המאירי דמה שאמר כאן ומה במקום שלא קידש הגורל קידש השם לא על קרבנות בהמה לבד נאמרו אלא אף על הקינין והוא מקשה ממנה על קביעת הקנין דקאמר דאפי' קינין קריאת השם מהני בהו. בזמן דשיך גורל והיינו לא בשעת עשיה ולא בשעת לקיחה ופריך שפיר ע"ש.

**ולכאורה היה נראה בכ"ז. דלכאורה קשה להנך ראשונים דס"ל לחלק בין קינין לקרבנות בהמה ולכאורה צ"ב מ"ש, דאה"נ דקרא נאמר בקינין מ"מ למה נחלק ונאמר דבהמות סתומות שאני.**

**ונראה לבאר דבר זה ע"פ מעשה שהיה אצל ר' מאיר שמחה דנכנס אצלו בעל המקור ברוך וראה אותו בשמחה וגילופין ושאלו מה ענין קרה שהרב בשמחה והשיב לו ר' מאיר שמחה דחלום ראה. והקדים לומר לו מה שנתחדש אצלו. דהנה ילפינן בחולין [כא א] דבעולת העוף בעי שיהא ביום מקרא דכמשפט דומיא דמשפט חטאת בהמה והיה גירסא להראשונים [ואינו לפנינו בגמ'] דמקשה הגמ' דדינא דביום מיום צוותו נפקא ומה צריך להאי ילפותא ותירצה הגמ' דה"א דהאי ביום צוותו קאי דוקא אחטאת עוף ולא אעולת עוף, ובתשו' הרשב"א [ח"א רעו] הביא דשאלוהו מה תירוץ הוא דביום צוותו קאי רק אחטאת הא בפשטות קאי על כל העבודות שאינו אלא ביום ומ"ש חטאת מהשאר.**

ואמר לו ר' מאיר שמחה דהוא בא ליישב הגירסא שם. והוא ע"פ מה שמבואר באבן עזרא [ויקא ה' ז'] שהקשה בהא דחטאת העוף אמאי אמרינן בקרא דבחיב חטאת דאם תשיג ידו שמביא מן הצאן נקבה כשבה או שעירת עזים ודי לו בזה ואין מביא עולה. אבל אם לא תשיג ידו שאז מביא חטאת עוף וצריך להשלים ולהביא גם עולת העוף. וכתב האבן עזרא דיסוד האי מילתא הוא דבכל חטאת איכא הקטרת אימורים ובחטאת העוף הרי ליכא ובא עולת העוף שדינו בהקטרה על המזבח ומשלים הקטרת האימורים דחטאת העוף ע"כ דברי האבן עזרא.

וממשיך ר' מאיר שמחה דלפ"ז מבואר דבר הגמ' בגירסתא הישנה דבעינן קרא דכמשפט דס"ד דעולת העוף דוקא כן יקריבו בלילה והיינו דכיון דכל ענינו הוא במקום אימורים בחטאת א"כ כי היכי דאימורים הקטרתו בלילה ה"נ כל הקרבת עולת העוף אפשר שיהא בלילה וזה דין מיוחד בעולת העוף שלא יהא בו הדין דביום צוותו ולכך בעי קרא דכמשפט.

**וסיפר לו האור שמח דהנה בחלומו הוא רואה שדנים בישיבה של מעלה האם יש בדורנו אחד שמכוון לאמתה של תורה וקם הרשב"א מכסאו וקאמר דיש אחד ורבה של דווינסק הוא שזכה עכשיו לכוון לאמתה של תורה בפני הגירסא בגמ' ע"פ פ' האבן עזרא ולכך כשנתעורר מחלומו שמח שמחה גדולה [ועצם פי' זה מובא באור שמח פ"ז ממע"ש ה"ג והמעשה כתוב בהקדמת מקור - ברוך].**

עכ"פ לדרכו של האור שמח באנו לביאור סוגיא דנן דלדרכו קא חזינן דכל האי מילתא דעולת העוף להשלמת חטאת העוף קאתי ואין לו משמעות בפנ"ע אלא כהשלמה לחטאת העוף. וא"כ השתא כשבא ר"ח וקיליף ליה מקרא דאין הקינין מתפרשין אלא בשעת לקיחה או בשעת עשיה, הרי שפיר מתפרש דין זה רק לענין קינין ולא לשאר קרבנות. דשאני קינין כיון דעולת העוף לאשלומי חטאת העוף קאתי ולא הוה דבר וקרבת לעצמו אלא מיתלי תלי וקאי בחטאת העוף א"כ קאמרה תורה כיון דזה דבר התלוי אחד בחבירו יכולות להתפרש או בשעת לקיחה או בשעת עשיה. דההפרדה בהם קשה הוא דאחד תלוי בחבירו וצריך בו קביעת שם טובא א"כ דינא היא דמתפרשות או בשעת לקיחה או בשעת עשיה. משא"כ בשאר קרבנות אפילו דבשעת לקיחה סתומות הן למה שלא יוכל לפרש ולקבוע לאחר מכן למה זה עומד ולמה זה עומד דזה שני קרבנות שאינם תלויים כלל אחד בחבירו ולמה לא יהני בהו קביעת שם אח"כ. ובודאי שאני הוא מקינין עצמם.

ואם באנו לזה יתפרש היטב קושית הגמ' מק"ו גורל, דהנה לעיל ר"י ס"ל דיעמד חי לפני ד' לכפר עליו דבעי שיהא חי עד שעת מתן דמו של חבירו. וביאר התוס' דלפי דרכו הרי ששעיר המשתלח הוא לא קרבן לעצמו אלא מחובר הוא לשעיר הנשחט ומשלימו. ונמצא דתלוי הוא בכפרת דמיו. והרי לעיל מוקי הגמ' להאי ברייתא כר"י דסתם ספרא ר"י הוא. וא"כ דמיא טובא דין דשעיר המשתלח שבא להשלים דין שעיר הנשחט לשני קינין שעולת העוף בא להשלים את חטאת העוף. והרי לעיל מוקי הגמ' להאי ברייתא כר"י דסתם ספרא ר"י היא. וא"כ בהא דואי אי מהני קביעת שם בשני השעירים הוה ליה להיות כגונא דקביעות בקינים. וא"כ מקשה הגמ' שפיר דמשמע דמהני קביעת שם בזמן דמהני גורל והיינו אפילו שלא בשעת לקיחה ועשייה והרי זה דומיא דקינין והק"ו נמי הוה מקינין דדמיא אהדדי חזינא דלא בעי בקינין שעת לקיחה ועשייה ודו"ק היטב.

=====

## 6. תוספות מסכת נזיר דף כז עמוד ב ד"ה מתיב רב

מתיב רב הונא - אמרת בעלת מום כסתומים דמיא לר"נ דאמר לעיל הכי פריך והתניא כיצד האיש מגלח לנזירות אביו ה"ג בזמן שאביו היה נזיר והפריש מעות לנזירותו פירוש סתומין ומת ואמר הבן הריני נזיר ע"מ שאני מגלח על מעות אבי דהוא שמגלח על מעות אביו פירוש אף על גב דלקמן מייתנין דאם אביו הפריש מעות לחטאתו שאכל חלב ומת ונתחייב הבן גם הוא חטאת חלב אינו מביא חטאתו ממעות שהפריש אביו חטאת ה"נ הלכה היא בנזיר שמגלח על מעות שהפריש אביו לנזירותו ודוקא שלא נדר הבן בחיי אביו כדמסיק והולך אבל נדר בחיי אביו לא כדקתני אבל מי שהיה הוא ואביו נזירים והפריש אביו מעות פירוש בסתמא ומת ואמר הבן הריני מגלח על מעות אבי אינו מגלח עליהם אלא יפלו לנדבה דכך היא הלכה ואית ספרים דגרסי איפכא וגירסא זו עיקר.

## 7. רא"ש (פירוש לש"ס) מסכת נזיר דף כז עמוד ב

ה"ג בזמן שהיה אביו נזיר והפריש מעות סתומים לנזירותו ואמר הבן הריני נזיר ע"מ שאגל' על מעות [אבא] ה"ז מגלח על מעות אביו. אבל אם היה הוא ואביו נזירים והפריש אביו מעות סתומים ומת ואמר הבן הריני מגלח על מעות אבא יפלו לנדבה. י"ס דגרסי איפכא. אבל גירסא זו עיקר דמסתברא למימר דנאמר הלכה היכא דתחלת קבלת נזירותו היתה על סמך מעות אביו. אבל אם בחיי אביו היה נזיר כבר הוזקק להביא קרבנות משלו:

## 8. רא"ש (פירוש לש"ס) מסכת נזיר דף כז עמוד ב

מתיב רבא קרבנו בקרבנו וכו' בפ' אשר נשיא יחטא כתיבי ג' קרבנות חד בנשיא וחד בהדיוט. אחד בכבשה ואחד בשעירה וקמא קא דריש בקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבן אביו שאם הפריש אביו קרבן על חטאתו ומת והבן היה חייב אותו קרבן עצמו אין הבן יוצא באותו קרבן:

## 9. ספר נתיבות הקודש

בקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבן אביו, ומשמע משום דכתיב קרבנו הא בלאו האי ילפותא מקרא יש מקום לומר דיוצא בקרבן של אביו, ולכאורה אמאי איצטרך ע"ז קרא הא זהו פשיטא דבעינן דכל אחד ואחד מביא קרבן על חטאו ובחיי אביו ודאי דין הוא דאינו יוצא בקרבן אביו וא"כ מהיכי תיתי נאמר היכא דמת אביו שיצא הבן בקרבן אביו. וי"ל עפ"י דמבואר בפ"ק דזבחים דף ה' ע"א דיורש קניא וא"כ יש הו"א לומר דלאחר מיתה קניא היורש את הקרבן ובכ"מ בחטאת שמתו בעליה בדין הוא שתמות היינו במקום דליכא בן, ואפילו אם איכא בכ"ז היכא דהבן לא חטא ממילא לא יכול ליורשה, ונמצא דאיכא החסרון מצד היורש כיון דלא חטא ממילא אינו עולה בעד הבן, אבל במקום דהבן חטא והבן ג"כ מחוייב להביא קרבן כמו אותו קרבן שהניחו אביו אז יש מקום לומר דיורש קניא ויכול להתכפר בהקרבן שהפריש אביו.

## 10. תוספות מסכת נזיר דף כז עמוד ב

ואינו יוצא בקרבן אביו - צ"ע דמה איצטרך קרא הא ודאי דחטאת שמתו בעליה למיתה אזלא ומאי האי דקאמר נמי בתר הכי אבל יוצא הוא בקרבן אביו שהפריש מן הקלה על הקלה וכו'.

## 11. שיטה מקובצת מסכת נזיר דף כז עמוד ב

ואינו יוצא בקרבן אביו. צריך עיון דודאי חטאת שמתו בעליה למיתה אזלא. ושמא הוה אמינא דכשיש לו בן צריך לקרבנו לא אזיל למיתה. תוס' הרא"ש

## 12. שערים מצויינים בהלכה

בנים ואם אין מתה אנכי", וכל שמניח בן אינו ממש חטאת שמתו בעליה. וועוד יש לפרש דאביו חי, ושניהם האב והבן אכלו חלב בשוגג, ומסר חטאתו שכבר הפריש לצורך בנו והוא לוקח לו חטאת אחר, ועל זה צריך קרא למעט. שוב ראיתי בפ"י המשניות להרמב"ם (כריתות פ"ו מ"ז) שכתב, הא דמפריש חטאתו ומת לא יביאנו בנו אחריו, דאינו ר"ל שלא יקריבנו על אביו, דזה פשוט שחטאת שמתו בעליה תמות, אבל רצונו לומר שלא יקריבנו בנו על חטאת עצמו. ועי' בשפת אמת.

ואינו יוצא בקרבנו של אביו. כתבו התוס' צ"ע למה איצטריך קרא, הא ודאי דחטאת שמתו בעליה למיתה אזלא כו'. נ"ל דאפשר הא דחטאת שמתו בעליה כו' היינו כשלא הניח בן, דהבן במקום אביו דברא כרעיה דאביו, וכן מפורש בקרא (משפטים כא-ט) "ואם לבנו יעדנה" ורחל אמרה ליעקב (ויצא לא) "הבה לי

## 13. שפת אמת מסכת נזיר דף כז עמוד ב

בתוד"ה ואינו יוצא בקרבן אביו, צ"ע דמה איצטריך קרא הא ודאי דחטאת שמתו בעליה למיתה אזלא, עיין בפירושו המשניות להרמב"ם בכריתות [פ"ו מ"ז] דמיישב זאת, דהוה אמינא כיון דבן יוצא בקרבן אביו, הוי כמו שעדיין בעלים חיים, ולא הוי בכלל מיתות בעלים רק במי שאין לו בן שחייב חטאת הוה מתו בעליה, משו"ה קמשמע לן דהבן אינו יוצא בה ושוב הוה בכלל מתו בעליה. ובספר באר שבע שם הקשה עליו דבהוריות [ו' ע"ב] הגמרא דוחה טעם זה, ואיני יודע כוונתו, דוודאי למסקנא דאין הבן יוצא בקרבן אביו שוב הוי בכלל מיתת בעלים, משא"כ בסלקא דעתך וכמ"ש.

## 14. ערוך לנר על כריתות דף כז/ב

שם ברש"י ד"ה לא יביאנה. לאחר מיתה: בנזיר הקשו התוספ' היאך ס"ד לומר כן הא הל"מ דחטאת שמתו בעליה למיתה אזלא והניחו בצ"ע אכן הש"מ בשם הרא"ש כתב ושמא ה"א כשיש לו בן צריך לקרבנו לא אזיל למיתה עכ"ל ולא ביאר מהיכני תיתי לומר כן אבל לענ"ד י"ל ע"פ מה דאמרינן הוריות (דף ו' ע"א) מדכתיב תחת אבותיך וגו' אי הכי אפילו יחיד נמי ע"ש הרי דאי לא קשיא אפילו יחיד נמי הוי סברא לומר דבן במקום אביו קאי ודע שאין להקשות מאי פריך שם אפילו יחיד נמי הרי מיעוט כאן מקרבנו דז"א דהכא לא ממעטינן אלא שאין כפרה לבן על חטאו בקרבן שהפריש אביו אבל אכתי לא שמענו שלא נאמר שלא נחשוב האב כמת לבלתי הקריב קרבנו כשיש לו בן:

## 15. קרבן אורה מסכת נזיר דף כז עמוד ב

תוס' בד"ה ואינו יוצא בקרבן אביו. צ"ע דהא חטאת שמתו בעליה למיתה אזלא כו' ובשיטה מקובצת תי' דה"א היכא דאיכא בן דחייב חטאת לא תמות אלא יתכפר בה הבן. ונראה דהיינו אם אכל הבן החלב בחיי אביו וכבר נתחייב חטאת בחיי אביו. אבל אם אכל חלב לאחר מיתת אביו פשיטא דלמיתה אזלא. ושוב אינה חוזרת להכשירה להתכפר בה הבן על אכילת חלב שאכל אחר מיתת האב. וקצת ראייה מכאן לגרסת רש"י ז"ל דבנזירות גם כן מגלח על נזירות אביו בכה"ג היכא דהיה נזיר בחיי האב ושפיר בעי למילף דמביא קרבן ממעות אביו כי היכי דמגלח על מעות אביו. דלגרסת התוס' ז"ל דהא דמגלח על נזירות אביו היינו אם נזר אחר מיתת האב. אם כן היכי יליף מינה שיביא קרבן ממעות שהפריש אביו. ובכה"ג שחטא הבן אחר מיתת האב פשיטא דלא מצי מייתי מינה קרבן. דכבר חל עליהו שם איסור לילך לים המלח וכמעט ראייה מכרחת היא לגרסת רש"י ז"ל. ועוד נראה דהא דאיצטריך לן קרא דאינו יוצא בבהמה או מעות שהפריש לעצמו מן הקלה על הקלה. היינו נמי היכא דב' החטאים היו קודם הפרשה. אבל חטא דלאחר הפרשה בלאו הכי לא מיכפר כדאייתא בזבחים דף ו' מידי דהוי אחטאת דלא מכפר לאחר הפרשה. אבל אין זה מוכרח דהתם קאמרינן דלא מכפר גם לאחר הפרשה היינו לכפר על שני החטאים דקודם הפרשה ודלאחר הפרשה והכא איירינן ברוצה לשנות מחטא זה על חטא אחר י"ל דאפי' על חטא שלאחר הפרשה יכול לשנות אי לאו קרא. ודו"ק.

**16. רא"ש (פירוש לש"ס) מסכת נזיר דף כז עמוד ב**

[א] מן הקלה חלב ודם ושאר חייבי הטאות שאין חייבין על זדונן סקילה. [ב] על החמורה שבת וע"ז וכיוצא בהן שחיובן על זדונן סקילה:

**17. רש"י מסכת נזיר דף כז עמוד ב**

יכול לא [יצא] בקרבן אביו - שהפריש אביו מן עבירה קלה [א] שעבר כגון שבועת העדות ושבועת ביטוי. על החמורה - [ב] שהבן חטא כגון שאכל חלב ודם או שנתחייב בחייבי מיתות בית דין.

**18. רא"ש (פירוש לש"ס) מסכת נזיר דף כז עמוד ב**

שהרי אין אדם מגלח על בהמת אביו בנוז' שאם הפריש בהמות לנזירותו ומת ואמר הבן הריני נזיר ע"מ שאגלח על נזי' אבא אינו מגלח עליהם דלא נאמר הלכה אלא על מעות סתומים שהפריש אביו:



**דף על הדף מסכת נזיר דף כז עמוד א**

בגמ': רשב"ג אומר, הביא שלש בהמות ולא פירש הראויה לחטאת תקרב חטאת, לעולה תקרב עולה, לשלמים תקרב שלמים וכו'. בספר בית מרדכי להגר"מ סאוויצקי ז"ל (ע' מה) כתב לחדש (עפ"י דברי המהרי"ט) דחייב התורה להביא קרבנות נזיר, מטרותם, לחלל עליהם קדושת גופו שנתקדש גופו באמירתו הריני נזיר, ואי לאו קרבנותיו, לא פקעה קדושת נזירותו בכדי, ויהי' נזיר לעולם אף אם קיבל סתם נזירות דהיינו ל' יום, כמו שאר קדושת הגוף דלא פקעה בכדי ע"ש.

וכתב: ובה מובן הירושלמי בנזיר (פ"ד ה"ה) שאמרו שם בקרבנות נזיר אין נמסרת לגבוה אלא בשחיטה, וצריך להבין, מאי שנא משאר קרבנות דקריאת שמם קובעתן לקרבן, ואם נאמר דקאי אליבא דרשב"ג דס"ל בנזיר (מ"ה ע"א) הביא שלש בהמות ולא פירש הראויה לחטאת תקרב חטאת לעולה תקרב עולה, לשלמים תקרב שלמים, ובירושלמי (פ"ו ה"ח) על האי מתניתין דרשב"ג דס"ל דלא פירש איתא: הוון בעיי מימר בשלא פירש, הא בתוך ביתו פירש, אמרינן אפילו בתוך ביתו לא פירש למה בהמה אין עליה הלכות סתומות, ופירשו המפרשים דבהמה לא שייכא סתומה אפילו לא פירש כלל דניכרת היא אם זכר בן שנתו לעולה ונקבה לחטאת ואיל בן שתי שנה לשלמים אבל מ"מ משמע דשם קרבן חל עליהן בהפרשתן אף אם לא פירש שם הקרבן וכמבואר בתוס' ישנים נדרים ד' בשם יש מפרשים, על הא דאיתא התם בגמרא דלא מתפס לחטאת נזיר בנדר דהכונה דא"צ לומר הרי זה חטאתי, ושאני משאר קרבנות חטאת דמבואר בנדרים ו' ע"א דאמר הרי זו חטאת הרי זו אשם אף על פי שהוא חייב חטאת ואשם לא אמר כלום.

ועי' בנזיר כ"ז ע"א שהקשו על הא דרשב"ג דס"ל דלא פירש הראו' לחטאת תקרב חטאת וכו' הא אמרת בהמה לאו כמפורשת דמאי וכו' מי מצית אמרת הדין דחטאת תקרב עולה הכא נקבה הכא זכר, ועי' בפירוש הרא"ש בדף מ"ה, עכ"פ אפילו לרשב"ג חל שם קרבן של הראויה לחטאת חטאת וכו' בהפרשתן, וצריך להבין כונת הירושלמי שאמרו אין נמסרת לגבוה אלא בשחיטה.

ולפי דברינו שכתבנו דעיקר קרבנות נזיר באים לחלל ולהפקיע קדושת גופו של הנזיר ולכן אם גילח על אחת משלשתן יצא כמבואר בדף מ"ה, ואיזה דבעי שחיט ברישא לפירש"י בדף כ"ח ע"ב עיין שם, ומשום דכולן דין קרבן אחד יש להן אף שיש להם שמות מיוחדים, ועיקרן באים לחלל קדושת גופו של הנזיר, זהו עומק כונת הירושלמי שאין נמסרין לגבוה אלא בשחיטה, ומשום דהלא עד השחיטה לא פקעה קדושת גופו של הנזיר, וקדושת נזיר נפקעת בשחיטה כמבואר בנזיר מ"ה ושוחט את השלמים ומגלח עליהם, ולכן כיון שקרבנות נזיר באים לחלל קדושת גופו של הנזיר וקדושת גופו נפקעת בשחיטה, ולכן הקרבנות שבאים לחלל אין נמסרין לגבוה אלא בשחיטה.